

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1150 ²	Κυριακὴ Β' Νηστεϊῶν (Μάρκ. 2,1-12) 8 Μαρτίου 2015 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ ἁμαρτία ρίζα ὅλων τῶν κακῶν

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,6)

Τὸ ὕλικό καὶ πνευματικό σύμπαν εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος κάνει πολλὰ καὶ **ἀναρίθμητα θαύματα**. Μετρᾷς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ; Ἀδύνατον, εἶνε ἀμέτρητα. Ἔτσι καὶ τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε ἀναρίθμητα.

Ἔνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματά του εἶνε κι αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε πρὸ ὀλίγου.

Τὸ εὐαγγέλιο μᾶς μιλάει γιὰ κάποιον ἄνθρωπο ποὺ ζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. Γεννήθηκε ὑγιής, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀρρώστησε. Τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ ναρκώνονται, ἡ νάρκωσι ἀπλώθηκε σὲ ὅλο τὸ σῶμα, κι ὁ ἄνθρωπος ἔγινε πλέον **παράλυτος**. Ἦταν διαρκῶς πάνω στὸ κρεβάτι. Ἔτσι περνοῦσε τὶς μέρες του.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη ἐλπίδα ἔλαμψε μέσ' στὴν καρδιά του. Ἄκουσε τὸ γλυκύτερο ὄνομα. Δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἄλλο ὄνομα γλυκύτερο ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄκουσε, ὅτι **ὁ Χριστὸς θεραπεύει** τοὺς ἀρρώστους, καὶ ἀμέσως τοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ πάῃ κοντά του, μὲ τί πόδια;

Τὸ εἶπε σὲ κάτι σπλαχνικοὺς ἀνθρώπους, κ' ἐκεῖνοι τὸν σήκωσαν μὲ τὸ κρεβάτι, σὰν νὰ ἦταν νεκρός, νεκρὸς ἄταφος, καὶ ξεκίνησαν. Ἄλλ' ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ ποὺ ἦταν ὁ Χριστός, συνάντησαν πάρα πολὺ κόσμον· μῆλο νὰ ἔρριχνες, δὲν θὰ ἴπεφτε κάτω στὴ γῆ. Ἀλλὰ οἱ τέσσερις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν ἀπογοητεύθηκαν. Ὅταν εἶδαν ὅτι κανεὶς δὲν τοὺς ἀνοίγει δρόμον νὰ περάσουν, ἔκαναν κάτι ποὺ δείχνει τὴ βαθειὰ τους **πίστι**: ἀνέβηκαν μὲ τὸ κρεβάτι πάνω στὴ στέγη, ἀφαίρεσαν τὰ κεραμίδια, ἄνοιξαν μιὰ μεγάλη τρυῖπα, καὶ ἀπὸ 'κεῖ, μὲ σχοινιά, κατέβασαν τὸν παράλυτο μπροστὰ

στὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς ὁμως **δὲν τὸν ἔκανε ἀμέσως καλά**. Τοῦ εἶπε προηγουμένως: «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,6).

Γιατί τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ Χριστός; Διότι θέλει, ἀγαπητοί μου, νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι **ὅλα τὰ κακὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμον προέρχονται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία**. Προτοῦ ν' ἁμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος ἦταν εὐτυχισμένος. Μετὰ τὴν ἁμαρτία μπῆκε στὴ ζωὴ του ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος. Κι ὅσο προχωροῦν οἱ αἰῶνες καὶ αὐξάνει ἡ ἁμαρτία, ἐνῶ ἡ ἐπιστήμη προοδεύει, τόσο περισσότερο αὐξάνουν οἱ ἀρρώστιες, οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα. Στὴν ἐποχὴ μας λόγου χάριν φοβερὴ ἀσθένεια εἶνε ὁ καρκίνος, ποὺ δὲν μπόρεσε ἀκόμη κανένας γιατρός νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ἄλλη ἀσθένεια τὸ ἔητζ, θερίζει τὸν κόσμον ἐξ αἰτίας τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας. Γι' αὐτὸ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας: «**Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ**» (Παρακλ. κανόν).

Καὶ ὁ παράλυτος λοιπὸν αὐτὸς ἦταν ἀσθενῆς στὴν ψυχὴ πρῶτα, εἶχε ἀρρωστη ψυχὴ, διότι εἶχε διαπράξει ἁμαρτήματα, καὶ ὡς τιμωρία τῶν ἁμαρτιῶν ἦρθε ἡ παράλυσι. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος πρῶτα τοῦ **συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες**.

Τ' ἄκουσαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι καὶ σκανδαλίστηκαν. Ποιὸς εἶν' αὐτός, εἶπαν, ποὺ ἔχει **ἐξουσία νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες**;

«**Ὅλοι**, ἀγαπητοί μου, **ἁμαρτάνουμε**. Ἁμαρτάνουν τὰ παιδιά, ἁμαρτάνουν καὶ οἱ ἀσπρόμαλληδες γέροντες· ἁμαρτάνουν ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἁμαρτάνουν ἐπιστήμονες καὶ ἀγράμματοι, ἁμαρτάνουν πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι· ἁμαρτάνει ὁ λαὸς μας, ἀλλ' ἁμαρτάνουμε κ' ἐμεῖς οἱ ποιμένες. Δὲν εἶνε μόνο ὁ παράλυτος αὐτὸς ποὺ ἀσθένησε ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του· ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἁμαρτάνουμε. Γι' αὐτὸ μιὰ εὐχὴ

τῆς Ἐκκλησίας μας λέει, ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε καθαρὸς καὶ ἄξιος νὰ πλησιάσῃ τὰ ἱερὰ μυστήρια. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ θὰ περιοριστοῦμε σὲ **ἕνα μόνο δίδαγμα**.

Γνωρίζω τὸν ἑαυτὸ μου, γι' αὐτὸ πάντοτε ζητῶ συγγνώμη ἀπὸ τὸ λαό μου· ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς πρέπει νὰ ζητᾷ συγγνώμη ἀπὸ τὸ Θεὸ διὰ τῶν ποιμένων του γιὰ τὶς ἐκτροπές του ἀπὸ τὶς θεῖες ἐντολές. Ἔχουμε λοιπὸν **ἀνάγκη συγχωρήσεως** ἀπὸ τὸ Χριστό.

Θὰ πῆτε: **Ἄν ὁ Χριστὸς ἦταν στὴ γῆ**, θὰ πηγαίναμε κοντά του καὶ θὰ πέφταμε στὰ πόδια του καὶ θὰ ζητούσαμε τὴ συγχώρησί του.

Ναί, ὁ Χριστὸς εἶνε στοὺς οὐρανοὺς· ἀλλὰ εἶνε κ' ἐδῶ στὴ γῆ. Ποῦ; **Στὴν Ἐκκλησία** του. Ὅταν μπαίνεις μὲ προσοχὴ στὸ ναὸ κι ἀκοῦς τὰ ὠραῖα τροπάρια ποὺ ψάλλουν οἱ ψάλτες, τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, κ' ἐξομολογεῖσαι καὶ κοινωνεῖς, τότε **ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστὸς**. Διότι ὁ Χριστὸς ἄφησε συνεχιστὰς τοῦ ἔργου του στὴ γῆ, κι αὐτοὶ εἶνε **οἱ κληρικοὶ** τῆς Ἐκκλησίας. Σ' αὐτοὺς ἔδωσε ἐξουσία νὰ συγχωροῦν ἁμαρτίες. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος: *«Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται»* (Ἰω. 20,22-23).

Ὁ ἱερεὺς –ἄς εἶνε καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς τοῦ κόσμου–, μόλις φορέσῃ τὸ πετραχήλι γίνεται ἀνώτερος κι ἀπ' τοὺς ἀγγέλους. Εἶνε πλέον ὄχι ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ στὴ θέσι τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: –Συναντᾷς στὸ δρόμο δύο πρόσωπα, ἕναν ἄγγελο καὶ ἕναν ἱερέα· ποιὸν θὰ προσκυνήσῃς πρῶτα; Τοῦ ἀπαντοῦν· –Τὸν ἄγγελο. –Ὅχι, λέει ὁ ἅγιος· θὰ προσκυνήσῃς πρῶτα τὸν παπᾶ, διότι **ἔχει ἐξουσία** ποὺ δὲν ἔχουν ὄχι βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ἄγγελοι ἀκόμα. Σὲ κανέναν ἄγγελο δὲν εἶπε ὁ Χριστὸς νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες. **Μόνο ὁ ἱερεὺς συγχωρεῖ**. Ὅπως λοιπὸν θὰ τρέχαμε στὸ Χριστὸ γιὰ νὰ λάβουμε συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἔτσι ἄς τρέξουμε στὴν Ἐκκλησία.

Εἶνε μεγάλο **τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως**. Κ' ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ σὰν τὸν παράλυτο, μπορούμε νὰ ἀκούσουμε τὸ *«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»*. Θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς ὄχι γιὰ τὴν ἁμαρτάνουμε, ἀλλὰ γιὰ τὸν μετανουοῦμε. Τὸ νὰ ἁμαρτάνουμε εἶνε ἀνθρώπινο, ἀλλὰ τὸ νὰ μένουμε στὴν ἁμαρτία ἀμετανόητοι εἶνε σατανικό. Διότι ὁ σατανᾶς μόνο μένει ἀμετανόητος.

Πρὸς τὴ **μετάνοια** λοιπὸν ἄς στρέψουμε τὴν προσοχή μας, τώρα μάλιστα ποὺ εἶνε περίοδος Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Νὰ συγχωρηθοῦμε κληρὸς καὶ λαός, καὶ ὅλοι μαζί νὰ

ἀγωνιζώμαστε νὰ μὴ προσκρούσουμε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ πολλοὶ δὲν ἀκοῦνε. Οἱ πνευματικοὶ περιμένουν νὰ δεχθοῦν τὶς ψυχὲς στὴν ἐξομολόγησι, ἀλλὰ **λίγοι προσέρχονται**. Πηγαίνουν μόνο μερικὲς γυναῖκες καὶ λίγα παιδιά. **Οἱ ἄντρες ποῦ εἶνε;** Σπάνια ἐμφανίζονται μερικοὶ. Αὐτὸ δυστυχῶς συμβαίνει παντοῦ. Στοὺς πεντακόσους ἄντρες εἶνε ζήτημα ἂν ἐξομολογοῦνται δεκαπέντε. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐξομολογοῦνται καθόλου.

Γι' αὐτὸ σήμερα σᾶς κηρύττω μετάνοια. Καὶ **σᾶς προειδοποιῶ**· δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κοινωνήσῃ, ἂν δὲν ἔχη ἐξομολογηθῆ.

Ἡ ἐξομολόγησι, λέει ἡ Ἐκκλησία μας, εἶνε **δεύτερο βάπτισμα**. Ἐὰν δὲν ἁμαρτάναμε, θὰ ἔφτανε τὸ πρῶτο βάπτισμα. Ἄλλ' ἀφοῦ ἁμαρτάνουμε, ἔχουμε ἀνάγκη συγχωρήσεως, ἢ ὁποία δίδεται ἀπὸ τὸ Χριστὸ μέσω τοῦ πνευματικοῦ πατρός.

Λέει ἕνας ἁμαρτωλός, ποὺ ἐξομολογήθηκε μὲ εἰλικρίνεια: «Ὅταν ἐξομολογήθηκα, παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου» (Ντοστογιέφσκυ). Ἄν σήμερα οἱ ἄνθρωποι εἶνε λυπημένοι, μελαγχολικοί, ἔχουν ἄγχος καὶ αυτοκτονοῦν, αὐτὰ ὀφείλονται στὸ ὅτι δὲν ἐξομολογοῦνται ὥστε νὰ συγχωρηθοῦν τ' ἁμαρτήματά τους, ποὺ εἶνε σοβαρὰ καὶ μεγάλα, καὶ μέσα τους ἀκοῦνε τὴ φοβερὴ **φωνὴ τῆς συνειδήσεως** νὰ τοὺς ἐλέγχει.

Παρακαλῶ ὅλους, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, νὰ πᾶτε **ὅλοι στὸν πνευματικό**. Καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἐὰν μάθω ὅτι ἐφαρμόσατε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐξομολογηθήκατε.

Συγχώρησι, λοιπόν, μᾶς φωνάζει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Πόσο λυπᾶμαι ὅταν δὲν βλέπω **πνεῦμα συνδιαλλαγῆς!** Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε μιὰ νύφη μὲ τὴν πεθερά της. Εἶχαν διαφορές. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς πεθερὰ καὶ νύφη ἀγαπημένες. Προσπάθησα πολὺ. Ἡ πεθερὰ ἀλύγιστη. Ἡ νύφη ταπεινὴ· γονάτισε στὰ πόδια της, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ εἶπε: –Συχώρεσέ με, μάνα. Ἐκείνη τίποτα. Ἀναγκάστηκα νὰ τῆς μιλήσω αὐστηρά. Τῆς εἶπα: Εἶσαι κολασμένη ποὺ δὲν συγχωρεῖς· χωρὶς συγχώρησι κανεὶς δὲν μπαίνει στὸν παράδεισο. Ἄν ἀφαιρέσουμε τὴ συγχώρησι, τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τὸν οὐρανὸ.

Τὸ ἴδιο λέω καὶ ἐδῶ. **Χριστιανὸς ποὺ δὲν ἐξομολογεῖται εἶνε ὅπως ὁ ἀβάπτιστος**. Τὸ ξαναλέω· Χωρὶς ἐξομολόγησι δὲν θὰ δοῦμε πρόσωπο Θεοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**